

Motion till riksdagen

1989/90:So47

av Anita Stenberg m.fl. (mp)

med anledning av prop. 1989/90:132 Vissa
ändringar i omsorgslagstiftningen m.m.

I samband med ändringarna i omsorgslagstiftningen borde omsorgslagens personkrets ses över och utökas. Det gäller de många flerhandikappade som i dag hamnar mellan två stolar och inte får den vård de behöver. Det innebär att många av dem inte får den helhetsbedömning som de varit berättigade till om de omfattats av omsorgslagen. Dit hör de som förutom sin hjärnskada också är rörelsehindrade, synskadade, döva eller har något annat svårt handikapp. Dessa flerhandikappade borde få en snar lösning på sina problem.

Tyvärr är propositionen inte kristallklar när det gäller finansieringen av kommunaliseringen av omsorgsvården, vårdhemmen eller särskoleverksamheten. Statsrådet säger: "Den ekonomiska lösning – bidrag eller skatteväxling – som landsting och kommuner kommer överens om vid en kommunalisering av omsorgen eller särskola kan påverka de statliga åtagandena inom skatteutjämnningssystemet. Jag förutsätter att detta beaktas i annat sammanhang senare." Här finns alltså inte i botten den finansiering klar som är en förutsättning för hela entreprenadtanken i propositionen. Statsrådet skjuter det ekonomiska problemet framför sig och hoppas att det löser sig på något sätt längre fram.

Ändå vet vi att vi får allt fler flerhandikappade som skall rehabiliteras och det är både nödvändigt, dyrt och personalkrävande. En hög kompetens med både läkare och psykolog förutom all annan personal krävs i vårdteamet för att uppnå ett gott resultat. Redan idag har vi svårigheter att få personal till vården. Framtiden ser inte ljusare ut. Den ekonomiska situationen inom landstingsvärlden gör att vi kommer att sträva mot kommunaliseringen i vår jakt på kostnader. Detta kan leda till "klasskillnader" mellan rika och fattiga kommuner. Det finns omsorgsverksamhet på entreprenad redan idag som fungerar väl, men den är för dyr. Därför försöker man att bringa ner kostnaderna genom att plocka bort den medicinska verksamheten och sända den tillbaka till landstinget. Det innebär att vården delas upp igen och helhetssynen försvåras. "Omsorgerna är ju till stor del till sitt innehåll en social service av sådant slag som skulle kunna vara en del av socialtjänsten medan den medicinska delen är en landstingskommunal uppgift på samma sätt som för alla andra medborgare", som det också uttrycks i propositionen.

Vi är tveksamma till om landstingens och kommunernas ekonomi tillåter den nödvändiga expansion som behövs på detta område, nu när det är skat-testopp dessutom. Statsrådets försäkran: "Jag förutsätter att detta beaktas i

annat sammanhang senare" löser inte den ekonomiska frågan redan till den 1 juli 1990.

Mot. 1989/90
So47

Det är viktigt att den kommun som tar över uppgiften att stå för omsorgen vid vårdhem också tar över skyldigheten att planera för hemmets avveckling. Uppbyggnaden av alternativa resurser för boende och vård får inte stanna upp eller fördröjas för att landstinget lämnar över huvudmannaskapet. Man får hoppas att en dålig ekonomi inte lägger hinder i vägen för dem som så väl behöver samhällets omsorg och vård.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär redovisning för hur reformer skall finansieras.

Stockholm den 17 april 1990

Anita Stenberg (mp)

Ragnhild Pohanka (mp)

Marianne Samuelsson (mp)